

וְטוֹבַת מְרֵאָה וּבְמוֹת אֲבִיהָ וְאִמָּהּ לְקַחְהָ מֵרִידְכִי לֹא לְבַת: ח וַיְהִי
 בְּהַשְׁמַע דְּבַר־הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ וּבְהַקְבִּץ נְעוּרוֹת רַבּוֹת אֶל־שׁוּשַׁן הַבְּיֵרָה
 אֶל־יָד הַגֵּי וַתִּלְקַח אֶסְתֵּר אֶל־בֵּית הַמֶּלֶךְ אֶל־יָד הַגֵּי שְׁמֵר הַנְּשִׁים:
 ט וְתִיטֵב הַנְּעֵרָה כְּעֵינָיו וַתִּשָּׂא חֶסֶד לְפָנָיו וַיְבַהֵל אֶת־תְּמָרוּקִיָּה
 וְאֶת־מְנוּחָהּ לְתַת לָהּ וְאֵת שֶׁבַע הַנְּעוּרוֹת הַרְאִיּוֹת לְתַת־לָהּ מִבֵּית
 הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁנֶה וְאֶת־נְעוּרוֹתֶיהָ לְטוֹב בֵּית הַנְּשִׁים: י לֹא־הִגִּידָה אֶסְתֵּר

פירוש הגר"א ע"ד הפשט

(ח) ויהי בהשמע דבר המלך ודתו. פי' כי מתחלה היתה אסתר מטמנת את עצמה*, אבל אח"כ שראו שלא הביאו את אסתר חזרו ונתנו דת כל מי שיש לו נערה ולא יביאנה יומת כמ"ש במדרש*, וגילה אותה ולקחו אותה בע"כ. וזהו 'דבר המלך' – שהוא דבר ראשון, ו'דתו' – הוא מה שנתן דת שאם לא יביאנה יומת: ובהקבץ כו'.

פי', וגם זה לא היה אלא [לאחר] שנתקבצו כולם*: ותלקח אסתר. בעל כרחיה, להראות גודל אנוסתה ושלא היה ברצונה*:

(ט) ותיטב הנערה כו' ותשא חסד. שצריכה האשה לב' מעלות, א' שתהיה טובת מראה, [והב' שלא תהיה כעסנית אלא בעלת חסד]. וזהו 'ותיטב' כו' – שהיא טובת מראה, [ותשא (חן ו) חסד' לפניו' – שהיא חסודה. וז"ש (כמונח י"ז א') כלה נאה וחסודה, כנ"ל*. ויבהל כו', פי' כל מה שצריך לתת לה היה נותן לה במהירות, שהבין שתהיה מלכה: ואת שבע הנערות כו'. פי' אותן הנערות שנותנים מבית המלך –

[דהיינו] למלכה – נתן לה תיכף, שהבין שתהיה ודאי מלכה*: לטוב בית הנשים. פי' ששינה ונתן בית לנערותיה היותר טוב מכל הנשים*, כי הם נערות המלכה: